

Arrest

nr. 334 699 van 21 oktober 2025
in de zaak RvV X / IX

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat N. KELCHTERMANS
Amerikalei 122
2000 ANTWERPEN

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie,
thans de Minister van Asiel en Migratie.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IXde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Afghaanse nationaliteit te zijn, op 6 december 2023 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie van 7 november 2023 tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden zonder bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 20).

Gezien titel *Ibis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de beschikking tot vaststelling van het rolrecht van 7 december 2023 met refertenummer X.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 1 juli 2025, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 18 augustus 2025.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken K. ALLYNS.

Gehoord de opmerkingen van advocaat N. KELCHTERMANS, die verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat Ö. SÖZEN, die *loco* advocaat H. CILINGIR verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. De verzoekende partij diende op respectievelijk 24 augustus 2016, 8 maart 2017, 20 september 2017, 23 april 2018, 17 november 2018, 23 mei 2019, 19 december 2019 en 7 juli 2020 een aanvraag voor gezinshereniging in op basis van (oud) artikel 47/1, 2° van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet), telkens in functie van zijn neef D. J. (...), die de Nederlandse nationaliteit bezit.

1.2. Op respectievelijk 20 februari 2017, 25 augustus 2017, 16 maart 2018, 22 oktober 2018, 13 mei 2019, 8 november 2019, 8 juni 2020 en 6 januari 2021 werd een beslissing tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden met een bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 20) genomen. De verzoekende partij stelde tegen geen van voormelde beslissingen een beroep in bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad).

1.3. Op 6 januari 2021 werd aan de verzoekende partij een inreisverbod opgelegd van drie jaar (bijlage 13sexies). De verzoekende partij tekende geen beroep aan tegen deze beslissing.

1.4. Op 28 januari 2021 diende de verzoekende partij een negende aanvraag in van een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie in functie van haar Nederlandse neef. Op 5 maart 2021 nam de gemachtigde een beslissing tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden met bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 20).

1.5. Op 13 april 2021 diende de verzoekende partij een verzoek om internationale bescherming in. De commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen (hierna: de commissaris-generaal) nam op 8 maart 2022 de beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en tot weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. Bij arrest met nummer 289 661 van 31 mei 2023 bevestigde de Raad de beslissing van de commissaris-generaal.

1.6. Op 6 maart 2022 trad de verzoekende partij in het huwelijk met S. R. (...), die over de Belgische nationaliteit beschikt.

1.7. Op 12 mei 2023 diende de verzoekende partij een aanvraag in van een familielid van een burger van de Unie op grond van artikel 40ter van de Vreemdelingenwet, dit in functie van haar Belgische echtgenote S. R. (...).

1.8. Op 7 november 2023 besliste de gemachtigde van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie, thans de Minister voor Asiel en Migratie (hierna: de gemachtigde), tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden met bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 20). Dit is de bestreden beslissing, waarvan de motieven luiden als volgt:

"In uitvoering van artikel 52, §4, 5de lid van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, wordt de aanvraag van een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie, die op 12.05.2023 werd ingediend door:

Naam: O. (...)

Voorna(a)m(en): M. (...)

Nationaliteit: Afghanistan

Geboortedatum: X

Geboorteplaats: Kabul

Identificatienummer in het Rijksregister: (...)

Verblijvende te/verklaart te verblijven te: (...)

om de volgende reden geweigerd:

De betrokkene voldoet niet aan de vereiste voorwaarden om te genieten van het recht op verblijf van meer dan drie maanden in de hoedanigheid van familielid van een burger van de Unie.

Betrokkene diende een aanvraag gezinshereniging in als echtgenoot van S. R. (...) (RR (...)) van Belgische nationaliteit in toepassing van artikel 40ter van de wet van 15.12.1980.

Om deze aanvraag in overweging te kunnen nemen dient, naast de voorwaarden conform art. 40ter, aan een ontvankelijkheidsvereiste voldaan te worden. Betrokkene moet vooreerst toegang hebben tot het grondgebied, er mag dus geen geldig inreisverbod zijn. Voorzover er wel een geldig inreisverbod is, waarvan de geldigheidsduur niet verstreken is, kan de aanvraag alsnog in aanmerking worden genomen voor zover er sprake zou zijn van een buitengewone afhankelijkheid van de referentiepersoon tegenover de aanvrager. In dat geval is een afgeleid verblijfsrecht gerechtvaardigd ondanks het inreisverbod.

Uit nazicht van het dossier blijkt betrokkene het voorwerp uit te maken van een inreisverbod (bijlage 13sexies dd. 06.01.2021) genomen door de Belgische autoriteiten voor een termijn van drie jaar waarvan hij op 14.01.2021 kennis heeft genomen. Eveneens op 06.01.2023 werd betrokkenes aanvraag gezinshereniging op basis van artikel 47/1, 2°, in functie van zijn neef, de genaamde D. J. (...) "27.01.1983, voor de achtste maal geweigerd middels een bijlage 20, beslissing die op 14.01.2023 aan betrokkene werd betekend met een bevel om het grondgebied te verlaten binnen 30 dagen.

Reden van het inreisverbod: Betrokkene diende tot acht maal toe nagenoeg onmiddellijk na een beslissing tot weigering van een aanvraag gezinshereniging op basis van artikel 47/1, 2°, een nieuwe aanvraag gezinshereniging in, telkens in functie van dezelfde referentiepersoon, met name zijn neef D. J. (...) "27.01.1983, die de Nederlandse nationaliteit heeft en legaal in België verblijft. De eerste aanvraag, ingediend op 24.08.2016, werd op 20.02.2017 geweigerd. Deze weigering (bijlage 20) werd op 23.02.2017

aan betrokkene betekend met een bevel om het grondgebied te verlaten geldig 30 dagen. Nog geen maand later, op 8.03.2017, diende betrokkene al een nieuwe aanvraag in in functie van diezelfde neef. Deze aanvraag werd op 25.08.2017 geweigerd, beslissing (bijlage 20) die op 7.09.2017 aan betrokkene werd betekend, opnieuw met een bevel om het grondgebied te verlaten. Minder dan een maand later, op 20.09.2017 diende betrokkene voor de derde keer een aanvraag gezinshereniging in in functie van dezelfde neef. Deze aanvraag werd op 16.03.2018 geweigerd, beslissing (bijlage 20) die op 30.03.2018 aan betrokkene werd betekend met een bevel om het grondgebied binnen de 30 dagen te verlaten. Betrokkene verliet het grondgebied echter niet en diende op 23.04.2018 en vierde aanvraag gezinshereniging in in functie van zijn neef. Deze aanvraag werd op 22.10.2018 geweigerd (bijlage 20), beslissing die op 23.10.2018 aan betrokkene werd betekend met een bevel om het grondgebied te verlaten binnen 30 dagen. Minder dan een maand later diende betrokkene voor de vijfde maal gezinshereniging in. Deze aanvraag werd geweigerd op 13.05.2019 (bijlage 20). Deze beslissing werd op 20.05.2019 aan betrokkene betekend. Op 23.05.2019 diende betrokkene een zesde aanvraag in in functie van diezelfde neef. Deze aanvraag werd op 08.11.2019 geweigerd (bijlage 20), beslissing die op 27.11.2019 aan betrokkene werd. Op 19.12.2019 diende betrokkene voor de zevende keer een aanvraag gezinshereniging in in functie van zijn neef. Deze aanvraag werd geweigerd op 08.06.2020 (bijlage 20), beslissing die op 19.06.2020 aan betrokkene werd betekend met een bevel om het grondgebied te verlaten binnen 30 dagen. Betrokkene weigerde opnieuw gevolg te geven aan dit bevel en diende op 07.07.2020 een achtste aanvraag gezinshereniging in in functie van dezelfde persoon. Betrokkene ging tegen geen enkele weigeringsbeslissing in beroep. Betrokkene misbruikt de procedure van art 47/2 van de wet van 15.12.1980 louter om, via een andere weg, een verblijfsrechtelijk voordeel te verkrijgen, aldus tegen de finaliteit van de vreemdelingenwet in.

Uit het administratief dossier blijkt niet dat betrokkene, conform de beslissing tot verwijdering die gepaard ging met het voornoemde inreisverbod, het Belgisch grondgebied gedurende de in het inreisverbod vermelde termijn van drie jaar verlaten heeft. Op 06.01.2021 werd het inreisverbod van drie jaar genomen, op basis van de hiervoor geschreven overwegingen. Prompt hierna, op 28.01.2021 diende de betrokkene een negende aanvraag gezinshereniging in op basis van artikel 47/1, 2°, opnieuw in functie van dezelfde referentiepersoon, geweigerd dd 05.03.2021. Op 12.04.2021 diende de betrokkene een verzoek om internationale bescherming in overeenkomstig artikel 50, §3 van de wet van 15 december 1980, hem geweigerd dd 08.03.2022. Betrokkene ging in beroep tegen deze beslissing. Echter de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen besliste dd 31.05.2023 om het verzoek van betrokkene voor de vluchtelingenstatus en subsidiaire bescherming te weigeren. Op 18.10.2022 diende de betrokkene met zijn toekomstige echtgenote, de genaamde S. R. (...) (RR (...)) een melding voorgenomen huwelijk in bij de stad Antwerpen. Op 06.03.2022 traden betrokkene en referentiepersoon in het huwelijk, eveneens te Antwerpen. Op 12.05.2023 diende de betrokkene de huidige aanvraag gezinshereniging in, in functie van mevrouw S. (...).

Uit het bovenstaande blijkt dat betrokkene het inreisverbod niet heeft nageleefd en gerespecteerd. In deze dient opgemerkt te worden dat de termijn van een inreisverbod pas begint te lopen vanaf de datum waarop betrokkene effectief het grondgebied van België/Schengen heeft verlaten (arrest Ouhrami Hof van Justitie - C-225/16 van 26.07.2017). Betrokkene heeft zich klaarblijkelijk nooit gehouden aan de geldende termijn van het inreisverbod van 3 jaar en dient er aldus nog steeds gevolg te worden gegeven aan de overgebleven duurtijd van het inreisverbod. Het inreisverbod is aldus heden nog steeds van kracht. Er blijkt nergens uit het dossier dat voormeld inreisverbod zou zijn ingetrokken door het bestuur of dat betrokkene de opheffing van het inreisverbod heeft bekomen in toepassing van artikel 74/12 van de wet van 15.12.1980 of in overeenstemming met art. 44decies van diezelfde wet.

Zoals hierboven reeds gesteld, ging de betrokkene dd 12.05.2023 een huwelijk aan met de referentiepersoon, met andere woorden na het niet respecteren van het nog steeds geldende inreisverbod van 06.01.2021 en het in voege gaan van voormelde seining op 14.01.2021. Een huwelijk geeft betrokkene niet automatisch recht op een verblijf. Overeenkomstig het Arrest van Hof van Justitie in de zaak C- 82/16 van 8 mei 2018, dient beoordeeld te worden of er een zodanige afhankelijkheidsverhouding tussen betrokkene en zijn echtgenote bestaat dat deze kan rechtvaardigen dat aan betrokkene een afgeleid verblijfsrecht moet worden toegekend. Daarbij dient te worden benadrukt dat het loutere bestaan van een gezinsband tussen hem en zijn echtgenote niet kan volstaan als rechtvaardiging om aan betrokkene een afgeleid recht van verblijf toe te kennen. Het Hof benadrukt namelijk in het voornoemde arrest dat volwassenen in beginsel in staat zijn om onafhankelijk van hun familieleden een leven te leiden. Voor een volwassene is een afgeleid verblijfsrecht dan ook slechts in uitzonderlijke gevallen voorstelbaar, namelijk wanneer de betrokkene, gelet op alle relevante omstandigheden, op geen enkel wijze kan worden gescheiden van het familielid van wie hij afhankelijk is. Dergelijke afhankelijkheidsrelatie kan in casu niet blijken: ter staving van de aanvraag werden een aantal bewijsstukken voorgelegd, zoals voorzien in artikel 40ter, namelijk de Belgische huwelijksakte, een bewijs van voldoende huisvesting, een bewijs van ziekteverzekering voor zowel betrokkene als de referentiepersoon en bewijzen van voldoende bestaansmiddelen van de Belgische referentiepersoon. Er werden ook bewijzen van bestaansmiddelen van

de betrokkene zelf toegevoegd. Er is op basis van deze stavingsstukken geen enkele reden terug te vinden waarom betrokkene niet zou kunnen gescheiden worden van zijn echtgenote. In het dossier zijn er geen elementen terug te vinden dat de referentiepersoon bijzondere zorg behoeft door betrokkene noch dat er sprake zou zijn van enige afhankelijkheid van haar ten aanzien van betrokkene van welke aard dan ook. De referentiepersoon is voltijds tewerkgesteld sinds 05.10.2022 bij de werkgever KREZUID BV. Om voor zichzelf in het levensonderhoud te voorzien, blijkt de referentiepersoon aldus niet buitengewoon afhankelijk van betrokkene. Betrokkene en referentiepersoon zijn allebei volwassen personen. Niets wijst er op dat één van hen niet over de nodige (mentale en fysieke) capaciteiten zou beschikken om zelfstandig te leven in afwachting van de afloop van betrokkenes inreisverbod. De verplichting om het Belgisch grondgebied te verlaten brengt voorts enkel een tijdelijke scheiding met zich mee tussen betrokkene en zijn echtgenote. Het heeft niet tot gevolg dat het hem definitief onmogelijk wordt gemaakt om in de toekomst een gezinsleven met zijn echtgenote te ontwikkelen. De verplichting heeft slechts als gevolg dat betrokkene voor een bepaalde tijd het Belgisch grondgebied dient te verlaten. Moderne communicatiemiddelen kunnen de echtgenote en betrokkene in staat stellen om in tussentijd, nauw contact te onderhouden met elkaar. Bovendien kan de referentiepersoon vrijelijk in- en uitreizen, zodat het contact ook middels bezoeken aan hem verdergezet kan worden.

Op grond van het bovenstaande en na analyse van het dossier kan worden geconcludeerd dat uit niets blijkt dat de naleving van de verplichting voor betrokkene om het Belgisch grondgebied en van de ganse Schengenzone te verlaten teneinde de opheffing of opschorting van het voor hem geldende inreisverbod te verzoeken, betrokkenes echtgenote ertoe zou dwingen hem te vergezellen en dus eveneens het grondgebied van de Unie in zijn geheel te verlaten. Bijgevolg kan besloten worden dat deze beslissing wel degelijk kan genomen worden.

Om het verblijfsrecht als gezinslid te bekomen dient niet enkel voldaan te worden aan de voorwaarden van artikel 40ter van de wet van 15.12.1980, maar ook aan het recht tot binnenkomst in België (arrest van de Raad van State n° 238.596 van 09.08.2016). Betrokkene beschikt niet over dit recht, gezien hij nog steeds onder een inreisverbod staat dewelke noch opgegeven noch geschorst is.

Betrokkene voldoet dan ook niet aan de vereiste voorwaarden van artikel 40ter van de wet van 15.12.1980 om het verblijfsrecht in België te verkrijgen op basis van gezinshereniging. Het recht op verblijf wordt geweigerd aan betrokkene. Het Al dient te worden ingetrokken.

Het behandelen van onderhavige aanvraag gezinshereniging heft het inreisverbod waarvan sprake geenszins op. Betrokkene meende een element te hebben die het inreisverbod kon opheffen, nl. een gezinsband met referentiepersoon. Echter, gezien betrokkene het verblijfsrecht op basis van zijn aanvraag tot gezinshereniging niet kan worden toegekend, kan hij niet beschouwd worden als houder van het verblijfsrecht als familielid van een burger van de Unie en blijft het inreisverbod wel degelijk in voege. Betrokkene dient bijgevolg gevolg te geven aan het inreisverbod, aan hem betekend op betekend op 14.01.2021. Het heeft geen zin een nieuwe aanvraag tot gezinshereniging in te dienen, zo lang het inreisverbod van kracht is."

2. Onderzoek van het beroep

2.1. In een enig middel voert de verzoekende partij de schending aan van de artikelen 40ter en 62 van de Vreemdelingenwet, van de 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen (hierna: de wet van 29 juli 1991), van de artikelen 3 en 8 van het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden (hierna: het EVRM), van artikel 20 van het Verdrag betreffende de Werking van de Europese Unie (hierna: het VWEU), van artikel 3 van de richtlijn 2008/115/EG van het Europees Parlement en de Raad van 16 december 2008 over gemeenschappelijke normen en procedures in de lidstaten voor de terugkeer van onderdanen van derde landen die illegaal op hun grondgebied verblijven (hierna: de Terugkeerrichtlijn), van de materiële motiveringsplicht, en van het zorgvuldigheids- en redelijkheidsbeginsel. Zij zet haar middel als volgt uiteen:

"Eerste onderdeel,

1.

De in artikel 62 van de Verblijfswet en de in artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 neergelegde uitdrukkelijke motiveringsplicht heeft tot doel de bestuurde, zelfs wanneer een beslissing niet is aangevochten, in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid ze heeft genomen, zodat hij/zij kan beoordelen of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij/zij beschikt.

Voornoemde artikelen verplichten de overheid in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een afdoende wijze (RvS 6 september 2002, nr. 110.071; RvS 21 juni 2004, nr. 132.710).

Het begrip 'afdoende' impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing.

De zorgvuldigheidsplicht houdt in dat de overheid zich op afdoende wijze dient te informeren over alle relevante elementen om met kennis van zaken een beslissing te kunnen nemen (RvS 11 juni 2002, nr. 107.624).

2.

Verzoeker werd op 06.01.2023 een inreisverbod van 3 jaar betekend. Verwerende partij stelt dat de aanvraag tot gezinshereniging onontvankelijk is gelet op het nog heersende inreisverbod.

Hierbij werd de aanvraag niet ten gronde onderzocht door verwerende partij.

Hierover stelt de RvV in arrest nr. 223 020 van 21.06.2019, in overeenstemming met het arrest K.A. en de rechtspraak van de RvS, volgende (eigen onderlijning):

“De bestreden beslissing is gesteund op de vaststelling dat de verzoekende partij het voorwerp uitmaakt van een inreisverbod dat nog steeds geldig is. Na te hebben vastgesteld dat er geen afhankelijkheidsband bestaat tussen de verzoekende partij en haar Belgische partner die maakt dat deze laatste wordt gedwongen het grondgebied van de Europese Unie te verlaten indien de verzoekende partij vanuit haar herkomstland de opheffing of opschorting van het inreisverbod moet vragen, beslist de verwerende partij dat de afgifte van de bijlage 19ter als onbestaande moet worden beschouwd.

De Raad kan enkel, samen met de verzoekende partij, vaststellen dat noch artikel 40bis juncto artikel 40ter van de Vreemdelingenwet, noch artikel 52 van het Vreemdelingenbesluit voorziet in het afleveren van een beslissing waarbij een aanvraag voor een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie voor onbestaande wordt gehouden, of nog niet in overweging wordt genomen of niet wordt behandeld, wanneer zoals in casu de verzoekende partij het voorwerp uitmaakt van een inreisverbod dat niet is opgeheven of opgeschort en er geen bijzondere afhankelijkheidsrelatie met het Belgische familielid is aangetoond.

In zijn arrest van 9 augustus 2016 met nummer 235.598 heeft de Raad van State zo ook reeds duidelijk geoordeeld dat artikel 40ter van de Vreemdelingenwet de voorwaarden voorschrijft voor een erkenning van een verblijfsrecht en niet de voorwaarden voor een recht om een dergelijk verblijfsrecht te vragen, en dus geen rechtsgrond kan uitmaken voor een beslissing waarbij het bestuur weigert de aanvraag in overweging te nemen.”

Verwerende partij stelt enkel in de bestreden beslissing dat verzoeker het voorwerp uitmaakt van een inreisverbod om hierna te concluderen dat er geen bijzondere afhankelijkheidsband bestaat:

“Betrokkene voldoet dan ook niet aan de vereiste voorwaarden van artikel 40ter van de wet van 15.12.1980 om het verblijfsrecht in België te verkrijgen op basis van gezinshereniging. Het recht op verblijf wordt geweigerd aan betrokkene. Het AI dient te worden ingetrokken.

Het behandelen van onderhavige aanvraag gezinshereniging heft het inreisverbod waarvan sprake geenszins op. Betrokkene meent een element te hebben die het inreisverbod kon opheffen, nl. een gezinsband met referentiepersoon. Echter, gezien betrokkene het verblijfsrecht op basis van zijn aanvraag tot gezinshereniging niet kan worden toegekend, kan hij niet beschouwd worden als houder van het verblijfsrecht als familielid van een burger van de Unie en blijft het inreisverbod wel degelijk in voege. Betrokkene dient bijgevolg gevolg te geven aan het inreisverbod, aan hem betekend op 14.01.2021. Het heeft geen zin een nieuwe aanvraag tot gezinshereniging in te dienen, zo lang het inreisverbod van kracht is.”

Verwerende partij stelt enerzijds dat verzoeker niet voldoet aan de voorwaarden van artikel 40ter. Dit is in strijd met bovenvermelde rechtspraak van de Raad van State.

Verwerende partij moet, ook al is er een inreisverbod en geen bijzondere afhankelijkheidsband, quod non, de aanvraag behandelen.

Dit is niet het geval.

De bestreden beslissing schendt hiermee artikel 40ter en dient te worden vernietigd.

Tweede onderdeel,

1.

Bovendien stelt verwerende partij dat verzoeker geen afgeleid verblijfsrecht kan bekomen op basis van art. 20 VWEU wegens het ontbreken van een afhankelijkheidsrelatie tussen verzoeker en zijn wettelijke echtgenote waarmee gezinshereniging werd aangevraagd.

Verzoeker is een familielid van een statische Belgische onderdaan. Het Hof van Justitie heeft in zijn arrest van 8 mei 2018, C-82/16 hierover het volgende geoordeeld (eigen onderlijning):

“47. Vooraf zij eraan herinnerd dat artikel 20 VWEU volgens vaste rechtspraak van het Hof aan eenieder die de nationaliteit van een lidstaat heeft, de hoedanigheid van burger van de Unie verleent, die de primaire hoedanigheid van de onderdanen van de lidstaten moet zijn (zie met name arresten van 20 september 2001, Grzelczyk, C-184/99, EU:C:2001:458, punt 31; 8 maart 2011, Ruiz Zambrano, C-34/09, EU:C:2011:124, punt 41, en 13 september 2016, Rendón Marín, C-165/14, EU:C:2016:675, punt 69en aldaar aangehaalde rechtspraak).

48. Het burgerschap van de Unie verleent iedere Unieburger, binnen de beperkingen van het Verdrag en de maatregelen tot uitvoering daarvan, een fundamenteel en persoonlijk recht van vrij verkeer en verblijf op het grondgebied van de lidstaten 5 (arrest van 13 september 2016, Rendón Marín, C-165/14, EU:C:2016:675, punt 70en aldaar aangehaalde rechtspraak).

49. In die context heeft het Hof geoordeeld dat artikel 20 VWEU zich verzet tegen nationale maatregelen, daaronder begrepen beslissingen tot weigering van verblijf van familieleden van een burger van de Unie, die tot gevolg hebben dat Unieburgers het effectieve genot van de voornaamste aan hun status ontleende rechten wordt ontzegd (arresten van 8 maart 2011, Ruiz Zambrano, C-34/09, EU:C:2011:124, punt 42; 6 december 2012, O e.a., C-356/11 en C-357/11, EU:C:2012:776, punt 45, en 10 mei 2017, Chavez-Vilchez e.a., C-133/15, EU:C:2017:354, punt 61).

50. De Verdragsbepalingen inzake het Unieburgerschap verlenen daarentegen geen autonome rechten aan onderdanen van een derde land. De eventuele rechten van onderdanen van derde landen zijn immers geen persoonlijke rechten van deze derdelanders, maar rechten die zijn afgeleid van die welke de burger van de Unie geniet. De doelstelling en de rechtvaardiging van deze afgeleide rechten berusten op de vaststelling dat de niet-erkenning van die rechten met name het recht van vrij verkeer van de Unieburger aantast (arrest van 10 mei 2017, Chavez-Vilchez e.a., C-133/15, EU:C:2017:354, punt 62en aldaar aangehaalde rechtspraak).

51. In dit verband heeft het Hof reeds vastgesteld dat er zeer bijzondere situaties bestaan waarin, hoewel het secundaire recht inzake het verblijfsrecht van derdelanders niet van toepassing is en de betrokken Unieburger zijn recht van vrij verkeer niet heeft uitgeoefend, niettemin een verblijfsrecht moet worden toegekend aan een derdelander die familielid is van die Unieburger, omdat anders aan het burgerschap van de Unie de nuttige werking zou worden ontnomen indien de betrokken Unieburger, ten gevolge van de weigering om een dergelijk recht toe te kennen, feitelijk genoot zou zijn het grondgebied van de Unie in zijn geheel te verlaten, waardoor hem het effectieve genot van de belangrijkste aan die status ontleende rechten zou worden ontzegd (zie in die zin arresten van 8 maart 2011, Ruiz Zambrano, C-34/09, EU:C:2011:124, punten 43 en 44, en 10 mei 2017, Chavez-Vilchez e.a., C-133/15, EU:C:2017:354, punt 63).”

Die bijzondere situaties worden door het Hof van Justitie als volgt omschreven:

“52. De weigering om aan een derdelander een verblijfsrecht toe te kennen kan echter alleen afbreuk doen aan het nuttige effect van het burgerschap van de Unie indien er tussen die derdelander en de Unieburger, die een lid is van zijn familie, een zodanige afhankelijkheidsverhouding bestaat dat deze ertoe zou leiden dat laatstgenoemde gedwongen is de betrokken derdelander te vergezellen en het grondgebied van de Unie als geheel te verlaten (zie in die zin arresten van 15 november 2011, Dereci e.a., C-256/11, EU:C:2011:734, punten 65-67; 6 december 2012, O e.a., C-356/11 en C-357/11, EU:C:2012:776, punt 56, en 10 mei 2017, Chavez-Vilchez e.a., C-133/15, EU:C:2017:354, punt 69).

(...)

64. In dit verband zij erop gewezen dat de beroepen die in de hoofdzaken zijn ingesteld door respectievelijk K. A., M. Z. en B. A., betrekking hebben op verblijfsaanvragen met het oog op gezinshereniging die zijn ingediend door meerderjarige derdelanders, van wie de eveneens meerderjarige vader of partner Belgisch

staatsburger is. De beroepen die in de hoofdingen zijn ingesteld door M. J., N. N. N., O. I. O. en R. I., hebben daarentegen betrekking op verblijfsaanvragen met het oog op gezinshereniging die zijn ingediend door meerderjarige derdelanders van wie het kind een minderjarige Belgische staatsburger is.

65. Wat de hoofdzaken betreft waarin K. A., M. Z. respectievelijk B. A. de verzoekende partij is, moet om te beginnen worden onderstreept dat volwassenen – anders dan minderjarigen, a fortiori wanneer dat kinderen van jonge leeftijd zijn, zoals de Unieburgers in de zaak die heeft geleid tot het arrest van 8 maart 2011, Ruiz Zambrano (C-34/09, EU:C:2011:124) – in beginsel in staat zijn om onafhankelijk van hun familieleden een leven te leiden. Het is dan ook slechts in uitzonderlijke gevallen voorstelbaar dat wordt erkend dat er tussen twee volwassenen die behoren tot een en dezelfde familie, een zodanige afhankelijkheidsverhouding bestaat dat deze een afgeleid verblijfsrecht op grond van artikel 20 VWEU doet ontstaan, namelijk in gevallen waarin de betrokkene, gelet op alle relevante omstandigheden, op geen enkele wijze kan worden gescheiden van het familielid van wie hij afhankelijk is”

Uit voorgaande volgt dat aan derdelanders uitzonderlijk een afgeleid verblijfsrecht kan worden toegekend, indien een weigering ervoor zou dat de Unieburger genoodzaakt zou zijn de Unie in zijn geheel te verlaten.

Deze noodzaak dient zijn oorsprong te vinden in een afhankelijkheidsrelatie tussen de derdelander en de statische Unieburger in kwestie. Een inreisverbod mag niet van invloed zijn op de beoordeling van de vraag of er sprake is van een afhankelijkheidsrelatie bij de toepassing van art. 20 VWEU (Conclusie A.Gen., E. Sharpston, 26 oktober 2017, C-82/16, punt 66).

2.

Toepassing in casu.

Verzoeker zal aantonen dat verwerende partij geen juiste beoordeling heeft gemaakt van de afhankelijkheidssituatie van verzoekers, laat staan dat haar onderzoek zorgvuldig was.

De motivatie van verwerende partij dat verzoekers allebei volwassen zijn en dat niets er op wijst dat één van hen niet over de nodige capaciteiten zou beschikken om zelfstandig te leven in afwachting van de afloop van betrokkenes inreisverbod is een standaardmotivatie zonder rekening te houden met hun concrete omstandigheden.

Zoals voorheen gesteld moet er een bijzondere afhankelijkheidsrelatie zijn tussen verzoekers. Deze afhankelijkheid moet niet noodzakelijk financieel zijn van aard, maar kan bijvoorbeeld ook materieel, logistiek of affectief zijn. Dit volgt uit een arrest van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (RvV, 27 mei 2021, nr. 255.139) dat gebaseerd is op rechtspraak van het Hof van Justitie (HvJ, 27 februari 2020, nr. C-836/18).

Verzoekers hebben al jaren een relatie en zijn gehuwd op 06.03.2023. Zij vormen een hecht en oprecht koppel, dit kan niet ontkend worden daar hun huwelijk werd voltrokken door de ambtenaar te Borgerhout, Antwerpen.

Hierbij kan hun emotionele afhankelijkheidssituatie niet ernstig betwist worden.

Bovendien woont verzoeker ook bij zijn echtgenote. Hoewel verzoeker tewerkgesteld is, blijft hij effectief logistiek afhankelijk van verzoekster. Bovendien is verzoeker al meer dan 7 jaar niet meer in zijn land van herkomst geweest, hij heeft aldaar niemand om op terug te vallen.

Verwerende partij heeft nagelaten dit te onderzoeken of hierover te motiveren.

3.

Bovendien stelt verwerende partij dat de referentiepersoon niet in de weg staat om verzoeker te bezoeken in zijn land van herkomst.

Als eerst wenst verzoeker erop te wijzen dat hij onmogelijk kan terugkeren naar zijn land van herkomst.

Verzoeker is namelijk afkomstig uit Kabul, Afghanistan. Hij kan onmogelijk terugkeren naar zijn land van herkomst (zie infra).

Bovendien wordt door Buitenlandse Zaken volgend reisadvies gegeven voor een reizen naar Afghanistan als Belg1:

“Gezien de onzekerheden in een politieke en veiligheid context aan de ene kant, en aan de andere kant het risico op terroristische aanslagen en ontvoeringen in het land, worden alle reizen naar Afghanistan volledig afgeraden en maximale waakzaamheid is aanbevolen. Er wordt formeel gevraagd aan Belgische staatsburgers zich niet naar Afghanistan te begeven.

Belgen die zich nog in het land bevinden worden verzocht zich te melden bij de Ambassade van België in Islamabad, als ze dat nog niet gedaan hebben. Er wordt hen gevraagd op een veilige plaats te blijven. Gezien de precaire veiligheidssituatie in Afghanistan en de afwezigheid van een Belgische diplomatieke post in Kaboel, is consulaire bijstand extreem moeilijk aan te bieden, zo niet onmogelijk.

Reizen in Afghanistan houdt zeer hoge risico's in en het risico op terroristische aanslagen is reëel. Alle verplaatsingen doorheen Afghanistan zijn extreem gevaarlijk. Een grote terroristische aanslag kan er op elk ogenblik en op elke plaats plaatsvinden, met dodelijke afloop. Terroristische aanslagen gebeuren regelmatig, zelfs in de best beveiligde delen van de hoofdstad. Doelwitten kunnen de veiligheidsdiensten zijn, maar ook (internationale) hotels, allerlei openbare plaatsen, scholen, gebedsplaatsen en zelfs ziekenhuizen.

Het dient tot absolute aanbeveling bijeenkomsten ten stelligste te vermijden en voorzichtigheid aan de dag te leggen tijdens uw verplaatsingen, die gelimiteerd moeten te blijven en beperkt tot een absoluut minimum. Het is ook aanbevolen uzelf op de hoogte te houden van de risico's en de evolutie van de situatie.”

De referentiepersoon kan onmogelijk verzoeker gaan bezoeken in zijn land van herkomst. Sterker nog, verzoeker kan gewoonweg niet terugkeren.

Zelfs moest verzoeker kunnen terugkeren, spreekt het voor zich dat contact onderhouden enkel via moderne communicatiemiddelen in afwachting van de afloop van het inreisverbod van 3 jaar onredelijk is.

Uit het administratief dossier blijkt dat verzoekers emotionele en materiele/logistieke stabiliteit hebben die niet kan behouden worden wanneer verzoeker verplicht wordt het land te verlaten.

Er is sprake van een intense afhankelijkheid, die ervoor zou zorgen dat de referentiepersoon de Unie dient te verlaten indien verzoeker geen verblijfsrecht wordt toegekend.

Door de afhankelijkheidsrelatie, zou aan het nuttig effect van het burgerschap van de Unie van de referentie afbreuk worden gedaan indien verblijf voor verzoeker zou geweigerd worden.

Dergelijke beslissing zou ook ingaan tegen het recht op gezinsleven en het evenredigheidsbeginsel. Zij zou namelijk wegens deze afhankelijkheidsrelatie verzoeker moeten vergezellen en het grondgebied moeten verlaten (HvJ 15 november 2011, C-256/11, Dereci, punten 65-67, HvJ 10 mei 2017, C-133/15, Chavez-Vilchez e.a., punt 69).

Wanneer de feitelijkheden die het dossier van verzoeker kenmerken in hun totaliteit worden bekeken, is het kennelijk onredelijk, minstens onzorgvuldig om te oordelen dat er geen sprake is van een uitzonderlijke afhankelijkheidsrelatie.

4.

Bij de beoordeling van het recht op een afgeleid verblijfsrecht, dient eveneens rekening gehouden te worden met het recht op gezinsleven zoals bepaald in art. 8 EVRM (HvJ 13 september 2016, Rendon Marin, C-164/14, punt 81) en meer algemeen met het evenredigheidsbeginsel (HvJ C-165/14, Subdelegacion, punt 47).

Het EHRM heeft reeds geoordeeld dat zaken betreffende de burgerlijke staat of de ouderlijke staat van personen binnen de sfeer van het privé- en gezinsleven vallen.

Het Hof oordeelde met name dat de registratie van een huwelijk, als erkenning van iemands wettelijke burgerlijke staat, ongetwijfeld betrekking heeft op zowel het privé- als het gezinsleven en binnen de werkingssfeer van artikel 8, lid 1, EVRM valt (Dadouch v. Malta, 2010, § 48).

Het staat onomstotelijk vast dat verzoeker een gezinsleven heeft dat valt onder artikel 8 EVRM.

Bijkomend gaat verwerende partij geheel voorbij aan het feit dat verzoeker zich al meer dan 7 jaar op Belgisch grondgebied bevindt. Hij heeft in tussentijd een dergelijk privéleven ontwikkeld.

Hierover laat verwerende partij na te motiveren.

Verzoeker verplichten om terug te keren naar zijn land van herkomst om gevolg te geven aan het inreisverbod vormt dan ook een schending van artikel 8 EVRM.

Bijkomend diende verwerende partij een fair balance-toets door te voeren. Voor deze invulling verwijst verzoeker naar arrest RvV nr. 234 601 van 27 maart 2020:

“Uit de rechtspraak van het Europees Hof voor de Rechten van de Mens volgt dat bij de belangenafweging in het kader van het door artikel 8 van het EVRM beschermde recht op eerbiediging van het privé- en gezinsleven een "fair balance" moet worden gevonden tussen het belang van de vreemdeling en diens familie enerzijds en het algemeen belang van de Belgische samenleving bij het voeren van een migratiebeleid en het handhaven van de openbare orde anderzijds. Daarbij moeten alle voor die belangenafweging van betekenis zijnde feiten en omstandigheden kenbaar worden betrokken.

De Raad oefent slechts een wettigheidscontrole uit op de bestreden beslissing. Bijgevolg gaat de Raad na of de gemachtigde alle relevante feiten en omstandigheden in haar belangenafweging heeft betrokken en, indien dit het geval is, of de gemachtigde zich niet ten onrechte op het standpunt heeft gesteld dat die afweging heeft geresulteerd in een "fair balance" tussen enerzijds het belang van een vreemdeling bij de uitoefening van het familie- en gezinsleven hier te lande en anderzijds het algemeen belang van de Belgische samenleving bij het voeren van een migratiebeleid en het handhaven van de openbare orde.

Deze maatstaf impliceert dat de Raad niet de bevoegdheid bezit om zijn eigen beoordeling in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. Bijgevolg kan de Raad niet zelf de belangenafweging doorvoeren (RvS 26 juni 2014, nr. 227.900; RvS 26 januari 2016, nr. 233.637; RvS 17 november 2016, nr. 236.439).”

Dergelijke fair balance toets heeft twee componenten: (1) faire, eerlijk, en afgewogen beslissing; (2) het afwegen van de belangen van de staat/gemeenschap tegen de belangen van de betrokken personen. Met betrekking tot de bestreden beslissing is deze fair balance-toets niet afdoende en in strijd met artikel 8 EVRM.

Verzoeker verwijst in dit kader naar het arrest EHRM van 16 december 1992, Niemietz t. Duitsland, § 29.

Er is in de beslissing geen overweging opgenomen met betrekking tot artikel 8 EVRM; ook de elementen van proportionaliteit en fair balance toets en zorgvuldigheid ontbreken logischerwijze bij gebrek aan motivering.

Moest verwerende partij deze fair balance-toets correct afwegen, zou zij tot de conclusie komen dat het niet opweegt om verzoeker terug te sturen naar Afghanistan, wat een schending van artikel 3 EVRM zou uitmaken (zie infra), om aldaar drie jaar in angst te wachten om daarna terug te keren naar zijn wettelijke echtgenote.

De belangen van de Staat wegen geheel niet op tegen de belangen van verzoeker.

Tevens zijn de belangen van de referentiepersoon geheel niet afgewogen. Zij kan zoals eerder aangehaald verzoeker onmogelijk bezoeken of vergezellen.

Derde onderdeel,

1.

Wat betreft het uitvoeren van het inreisverbod.

Verwerende partij stelt dat verzoeker gevolg dient te geven aan het inreisverbod dat werd genomen d.d. 14.01.2021. Bovendien wordt tevens gesteld dat verzoeker geen opheffing van het inreisverbod heeft gevraagd, voorafgaand aan de aanvraag tot gezinshereniging.

Verzoeker is van Afghaanse nationaliteit. Hij kwam aan in België in 2016.

Na enkele negatieve aanvragen tot gezinshereniging werd hem in januari 2021 een inreisverbod betekend d.d. 14.01.2021.

Echter moet volgens de K.A. rechtspraak worden nagegaan of de feitelijke situatie die aangehaald werd, op het moment van de bestreden beslissing nog steeds in overeenstemming is (eigen onderlijning):

“Bovendien merkt de verwijzende rechter op dat uit de voor hem bestreden beslissingen niet blijkt dat een dergelijke concrete beoordeling is verricht bij de vaststelling van het met een inreisverbod gepaard gaande terugkeerbesluit dat tegen ieder van verzoekers in de hoofdzaken is uitgevaardigd. Gesteld al dat dit het geval was, is de bevoegde nationale autoriteit in elk geval niet minder verplicht om op het moment waarop zij voornemens is de door de derdelander ingediende verblijfsaanvraag met het oog op gezinshereniging af te wijzen, te onderzoeken of de feitelijke omstandigheden zich sinds de vaststelling van het terugkeerbesluit niet zodanig hebben ontwikkeld dat hem niet langer een verblijfsrecht kan worden geweigerd (zie naar analogie arresten van 29 april 2004, Orfanopoulos en Oliveri, C 482/01 en C 493/01, EU:C:2004:262, punten 79 en 82, en 11 november 2004, Cetinkaya, C 467/02, EU:C:2004:708, punten 45 en 47).” (§96, eigen onderlijning).

Verwerende partij heeft nagelaten om de feitelijke omstandigheden te onderzoeken sinds het nemen van het terugkeerbesluit.

Verwerende partij gaat volledig voorbij aan de huidige situatie in Afghanistan. Sinds de machtsovername van de Taliban d.d. 15.08.2021 maakt het repatriëren van Afghanen een schending uit van artikel 3 EVRM.

Verzoeker kan dus onmogelijk gevolg geven aan zijn inreisverbod en terugkeren naar Afghanistan.

Bovendien kan hij ook geen opheffing vragen daar dit bij de diplomatieke post in het land van herkomst moet worden gevraagd.

Verzoeker wijst er ook op dat hij jaren voor de machtsovername is vertrokken en absoluut zal aanzien worden als iemand die verwesterd is.

Hij is immers gehuwd met een Belgische vrouw, hij leeft al meer dan zeven jaar in België.

Er is voor verzoeker geen enkele mogelijkheid om gevolg te geven aan zijn inreisverbod of een opheffing hiervan te vragen.

Verzoeker wijst er nogmaals op dat hij aan alle grondvoorwaarden voldoen om gezinshereniging te doen met zijn Belgische echtgenote.

De feitelijke situatie is dermate veranderd dat hem niet lang een verblijfsrecht kan worden geweigerd.

Vierde onderdeel,

1.

Verwerende partij stelt dat verzoeker geen verblijfsrecht op basis van art. 40ter Verblijfswet kan bekomen door een voor hem geldend inreisverbod.

Art. 40ter Verblijfswet luidt als volgt:

“§ 2. De bepalingen van dit hoofdstuk zijn van toepassing op de volgende familieleden van een Belg die niet zijn recht van vrij verkeer en verblijf op het grondgebied van de lidstaten heeft uitgeoefend krachtens het Verdrag betreffende de Europese Unie en het Verdrag betreffende de werking van de Europese Unie:

1° de familieleden bedoeld in artikel 40bis, § 2, eerste lid, 1° tot 3°, mits zij de Belg die het recht op gezinshereniging opent vergezellen of zich bij hem voegen;”

Met betrekking tot de looptijd van een inreisverbod, oordeelde het Hof van Justitie in zijn arrest van 26 juli 2017, Ouhrami, C-225/16, als volgt (eigen onderlijning):

45. Uit de bewoordingen van deze bepalingen alsmede uit het gebruik van de uitdrukking „inreisverbod” vloeit voort dat een dergelijk verbod wordt geacht een terugkeerbesluit aan te vullen door het de betrokkene te verbieden gedurende een bepaalde tijd na zijn „terugkeer”, zoals deze term is gedefinieerd in artikel 3, punt 3, van richtlijn 2008/115, en dus na zijn vertrek van het grondgebied van de lidstaten, dat grondgebied opnieuw te betreden en er vervolgens te verblijven. Voor het ingaan van een dergelijk verbod is dus verondersteld dat de betrokkene dat grondgebied eerst heeft verlaten.

46. Voor deze vaststelling is steun te vinden in de opzet van richtlijn 2008/115.

47. In dit verband moet erop worden gewezen dat in deze richtlijn – blijkens de in de punten 43 en 44 van dit arrest aangehaalde bepalingen, alsmede blijkens met name overweging 6, artikel 6, leden 1 en 6, artikel 8, leden 1 en 3, artikel 11, lid 3, eerste alinea, en artikel 12, lid 1, ervan – een duidelijk onderscheid wordt

gemaakt tussen enerzijds het terugkeerbesluit en het eventuele verwijderingsbesluit en anderzijds het inreisverbod.

48. Uit hoofde van artikel 3, punt 4, en artikel 6, lid 1, van richtlijn 2008/115 wordt aldus bij het terugkeerbesluit het oorspronkelijke onregelmatige verblijf van de betrokkenen illegaal verklaard en wordt hem daarbij een terugkeerverplichting opgelegd. Dat besluit stelt op grond van artikel 7, lid 1, van deze richtlijn en onder voorbehoud van de uitzonderingen in artikel 7, lid 4, ervan, een passende termijn vast voor vrijwillig vertrek van de betrokkene. In het geval waarin een dergelijke termijn niet is toegekend of indien binnen de toegekende termijn niet aan de terugkeerverplichting is voldaan, nemen de lidstaten overeenkomstig artikel 8, leden 1 en 3, van die richtlijn de nodige maatregelen om het terugkeerbesluit uit te voeren en stellen zij in voorkomend geval een verwijderingsbesluit vast, te weten een afzonderlijk administratief of rechterlijk besluit of administratieve handeling waarbij de tenuitvoerlegging van de terugkeerverplichting wordt gelast.

49. Daaruit volgt dat het onrechtmatige verblijf van de betrokkene tot het tijdstip van de vrijwillige of gedwongen uitvoering van de terugkeerverplichting en bijgevolg van de daadwerkelijke terugkeer naar zijn land van herkomst, een land van doorreis of een ander derde land, in de zin van artikel 3, punt 3, van richtlijn 2008/115, wordt beheerst door het terugkeerbesluit en niet door het inreisverbod, dat pas vanaf dat tijdstip rechtsgevolgen teweegbrengt door het de betrokkene te verbieden om gedurende een bepaalde periode na zijn terugkeer het grondgebied van de lidstaten weer te betreden en er opnieuw te verblijven.

50. Dus hoewel richtlijn 2008/15 de lidstaten op grond van artikel 6, lid 6, de mogelijkheid biedt om het terugkeerbesluit en het inreisverbod tegelijkertijd vast te stellen, volgt uit de opzet van deze richtlijn duidelijk dat deze twee besluiten los van elkaar staan: het eerste verbindt consequenties aan de onrechtmatigheid van het oorspronkelijke verblijf terwijl het tweede een eventueel later verblijf betreft en dit onrechtmatig maakt.

Lidstaten zijn ertoe gehouden hun nationale recht conform het Unierecht uit te leggen (zie HvJ 6 november 2003, C-101/01, Lindqvist, punt 87; HvJ 26 juni 2007, C-305/05, Ordre des barreaux francophones et germanophone e.a., punt 28).

Volgens vaste rechtspraak van het Hof van Justitie van de Europese Unie (hierna: het Hof van Justitie) dient de nationale rechter bij de toepassing van het nationale recht dit zo veel mogelijk uit te leggen in het licht van de bewoordingen en het doel van de betrokken richtlijn teneinde het daarmee beoogde resultaat te bereiken en aldus te voldoen aan artikel 288, derde alinea van het Verdrag betreffende de werking van de Europese Unie (hierna: het VWEU).

Deze verplichting tot richtlijnconforme uitlegging is namelijk inherent aan het systeem van het VWEU, aangezien het de nationale rechter in staat stelt binnen het kader van zijn bevoegdheden de volle werking van het recht van de Unie te verzekeren bij de beslechting van de bij hem aanhangige geschillen (zie onder meer arresten van 5 oktober 2004, Pfeiffer e.a., C-397/01–C-403/01, Jurispr. blz. 18835, punt 114; 23 april 2009, Angelidaki e.a., C-378/07–C-380/07, Jurispr. blz. I-3071, punten 197 en 198, en 19 januari 2010, Küçükdeveci, C-555/07, Jurispr. blz. I-365, punt 48; HvJ 13 november 1990, C-106/89, Marleasing, par. 8).

2.

Verwerende partij stelt dat er niet voldaan is aan de ontvankelijkheidsvereiste om de aanvraag gezinshereniging in overweging te nemen daar er een geldig zijn ten aanzien van verzoeker.

Op basis van de rechtspraak van het Hof van Justitie, brengt het inreisverbod pas rechtsgevolgen teweeg vanaf de daadwerkelijke terugkeer naar het herkomstland (HvJ 26 juli 2017, Ouhrami, C-225/16, punt 49).

Deze rechtspraak werd door het Hof recent bevestigd in zijn arrest van 17 september 2020, J.Z., C-806/16). Hierin oordeelde het Hof het volgende:

32. In de punten 45 tot en met 51 van het arrest van 26 juli 2017, Ouhrami (C-225/16, EU:C:2017:590), waarvan de verwijzende rechter zich afvraagt wat de strekking is, heeft het Hof in wezen opgemerkt dat uit de uitdrukking „inreisverbod”, de bewoordingen van artikel 3, punten 4 en 6, van richtlijn 2008/115 en de bewoordingen en het doel van artikel 11, lid 1, alsmede uit de opzet van de richtlijn – waarin een duidelijk onderscheid wordt gemaakt tussen het terugkeerbesluit en een eventueel verwijderingsbesluit, enerzijds, en het inreisverbod, anderzijds – voortvloeit dat een dergelijk verbod wordt geacht een terugkeerbesluit aan te vullen door het de betrokkene te verbieden gedurende een bepaalde tijd na zijn „terugkeer”, en dus na zijn vertrek van het grondgebied van de lidstaten, dat grondgebied opnieuw te betreden en er vervolgens te verblijven. Een eventueel inreisverbod vormt aldus een middel om de doeltreffendheid van het terugkeerbeleid van de Unie te vergroten, door te waarborgen dat gedurende een bepaalde periode na de verwijdering van een illegaal verblijvende derdelander, deze persoon niet legaal kan terugkeren op het

grondgebied van de lidstaten. Voor het ingaan van een dergelijk verbod wordt dus verondersteld dat de betrokkene dat grondgebied eerst heeft verlaten.

33. Daaruit volgt dat het illegale verblijf van een onderdaan van een derde land tot het tijdstip van de vrijwillige of gedwongen uitvoering van de terugkeerverplichting wordt beheerst door het terugkeerbesluit en niet door het inreisverbod, dat pas rechtsgevolgen teweegbrengt vanaf het tijdstip dat die onderdaan het grondgebied van de lidstaten daadwerkelijk verlaat.

Bijgevolg kunnen de inreisverboden de aanvraag voor gezinshereniging van verzoeker niet in de weg staan, aangezien er sprake is van blijvend verblijf.

Verzoeker heeft in casu het Belgisch grondgebied niet verlaten en is niet teruggekeerd naar het herkomstland."

2.2. Luidens artikel 39/69, §1, tweede lid, 4° van de Vreemdelingenwet moet het verzoekschrift op straffe van nietigheid *"een uiteenzetting van de feiten en middelen bevatten die ter ondersteuning van het beroep worden ingeroepen."* Onder *"middel"* in de zin van deze bepaling moet worden begrepen de voldoende duidelijke omschrijving van de overtreden rechtsregel en van de wijze waarop die rechtsregel door de bestreden rechtshandeling wordt geschonden (RvS 4 mei 2004, nr. 130.972; RvS 1 oktober 2004, nr. 135.618; RvS 17 december 2004, nr. 138.590). De verzoekende partij werpt dan wel de schending op van artikel 3 van de Terugkeerrichtlijn, doch laat na om uiteen te zetten op welke wijze de bestreden beslissing deze bepaling zou schenden.

Dit middelonderdeel is dan ook onontvankelijk.

2.3. De uitdrukkelijke motiveringsplicht, zoals voorgeschreven door de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991, heeft tot doel de bestuurde, zelfs wanneer een beslissing niet is aangevochten, in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid deze heeft genomen, zodat hij kan beoordelen of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. Hetzelfde geldt voor artikel 62, § 2 van de Vreemdelingenwet. Deze bepalingen verplichten de overheid ertoe in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een *"afdoende"* wijze. Het begrip *"afdoende"* impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing (RvS 6 september 2002, nr. 110.071; RvS 21 juni 2004, nr. 132.710).

De Raad stelt vast dat uit een eenvoudige lezing van de bestreden beslissing blijkt dat de juridische en feitelijke overwegingen die eraan ten grondslag liggen er duidelijk in worden vermeld. De bestreden beslissing verwijst naar artikel 40ter van de Vreemdelingenwet, alsook naar artikel 52, § 4, vijfde lid van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: het Vreemdelingenbesluit). Verder wordt duidelijk gemotiveerd aan de hand van de elementen die de zaak van de verzoekende partij kenmerken om te komen tot de conclusie dat zij niet voldoet aan de voorwaarden om het recht op verblijf van meer dan drie maanden als familielid van een burger van de Unie te genieten.

In de bestreden beslissing kan worden gelezen dat de verzoekende partij een aanvraag tot gezinshereniging indiende in functie van haar Belgische echtgenote en in toepassing van artikel 40ter van de Vreemdelingenwet. Verweerder wijst erop dat om in aanmerking te komen voor een verblijfsrecht van meer dan drie maanden op deze grond de aanvrager (het recht op) toegang tot België moet hebben en dus niet het voorwerp mag uitmaken van een geldig inreisverbod. Verweerder stelt vast dat verzoeker het voorwerp uitmaakt van een inreisverbod voor drie jaar waartoe werd besloten op 6 januari 2021 en dat dit inreisverbod nog steeds geldig is nu uit niets blijkt dat de verzoekende partij de Schengenzone sinds de betekening van het inreisverbod heeft verlaten.

Verweerder gaat vervolgens, overeenkomstig de richtlijnen van het Hof van Justitie van de Europese Unie (hierna: het Hof) in zijn arrest van 8 mei 2018 in de zaak C-82/16, na of tussen de verzoekende partij en haar Belgische echtgenote *"een zodanige afhankelijkheidsverhouding (...) bestaat dat deze kan rechtvaardigen dat aan betrokkene een afgeleid verblijfsrecht aan moet worden toegekend"*. Zo benadrukt hij dat het loutere bestaan van de gezinsband niet volstaat als rechtvaardiging om een afgeleid verblijfsrecht toe te kennen. Hij wijst op het gestelde door het Hof dat volwassen personen in beginsel in staat zijn om onafhankelijk van hun familieleden een leven te leiden en in hun situatie een afgeleid verblijfsrecht slechts in uitzonderlijke gevallen voorstelbaar is, namelijk wanneer de betrokkene, gelet op alle relevante omstandigheden, op geen enkele wijze kan worden gescheiden van het familielid van wie hij afhankelijk is.

De gemachtigde stelt echter vast dat de verzoekende partij geen dergelijke afhankelijkheidsrelatie heeft aangetoond en licht concreet toe hoe hij tot deze beoordeling is gekomen. Zo blijkt volgens hem niet dat de

referentiepersoon bijzondere zorg behoeft door de verzoekende partij. Hij merkt op dat de referentiepersoon voltijds tewerkgesteld is, en dat niet blijkt dat zij, om in haar levensonderhoud te voorzien, buitengewoon afhankelijk is de verzoekende partij. Hij vervolgt dat niets erop wijst dat één van hen beiden niet over de nodige (mentale en/of fysieke) capaciteiten beschikt om zelfstandig te leven in afwachting van de afloop van het aan de verzoekende partij opgelegde inreisverbod. De gemachtigde benadrukt dat de verplichting om het Belgisch grondgebied te verlaten enkel een tijdelijke scheiding tussen de verzoekende partij en haar echtgenote met zich meebrengt, dat het de verzoekende partij niet definitief onmogelijk wordt gemaakt om in de toekomst een gezinsleven met haar echtgenote in België te ontwikkelen, dat zij in tussentijd door middel van moderne communicatiemiddelen dan wel middels bezoeken van de referentiepersoon aan de verzoekende partij contact kunnen onderhouden met elkaar. Verweerder besluit dat de verzoekende partij niet voldoet aan de voorwaarden voor een verblijfsrecht op basis van artikel 40ter van de Vreemdelingenwet.

De verzoekende partij maakt niet duidelijk op welk punt de motivering haar niet in staat stelt te begrijpen op basis van welke juridische en feitelijke gegevens de bestreden beslissing is genomen derwijze dat hierdoor niet zou voldaan zijn aan het doel van de formele motiveringsplicht.

Een schending van de formele motiveringsplicht, zoals vervat in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 en in artikel 62, §2 van de Vreemdelingenwet, wordt niet aannemelijk gemaakt.

2.4. In de mate dat de verzoekende partij de inhoudelijke motieven van de bestreden beslissing bekritiseert, voert zij in wezen de schending aan van de materiële motiveringsplicht. De materiële motiveringsplicht houdt in dat iedere administratieve rechtshandeling moet steunen op deugdelijke motieven. Dit zijn motieven waarvan het feitelijk bestaan naar behoren bewezen is en die in rechte ter verantwoording van die handeling in aanmerking genomen kunnen worden (RvS 14 juli 2008, nr. 185.388; RvS 20 september 2011, nr. 215.206; RvS 5 december 2011, nr. 216.669).

Het zorgvuldigheidsbeginsel legt de overheid daarnaast de verplichting op haar beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te steunen op een correcte feitenvinding (RvS 2 februari 2007, nr. 167.411; RvS 14 februari 2006, nr. 154.954). Het respect voor het zorgvuldigheidsbeginsel houdt derhalve in dat de administratie bij het nemen van een beslissing moet steunen op alle gegevens van het dossier en op alle daarin vervatte dienstige stukken.

Zowel bij het beoordelen van de zorgvuldigheidsplicht als bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht treedt de Raad niet op als rechter in hoger beroep die de ware toedracht van de feiten gaat vaststellen. Hij onderzoekt enkel of de overheid in redelijkheid is kunnen komen tot de door haar gedane feitenvaststelling en of er in het dossier geen gegevens voorhanden zijn die met die vaststelling onverenigbaar zijn. Verder toetst de Raad in het kader van zijn wettigheidscontrole of het bestuur is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of het de feitelijke vaststellingen correct heeft beoordeeld en of het op grond daarvan niet onredelijk tot zijn besluit is gekomen (RvS 7 december 2001, nr. 101.624).

Een schending van het redelijkheidsbeginsel, als algemeen beginsel van behoorlijk bestuur, veronderstelt dat de overheid bij het nemen van de beslissing onredelijk heeft gehandeld, met andere woorden dat zij haar discretionaire bevoegdheid of beleidsvrijheid onjuist heeft gebruikt. Het redelijkheidsbeginsel kan derhalve slechts geschonden zijn indien de administratieve overheid een beslissing neemt die dermate afwijkt van het normale beslissingspatroon, dat het niet denkbaar is dat een andere zorgvuldig handelende administratieve overheid in dezelfde omstandigheden tot deze besluitvorming zou komen (RvS 12 april 2016, nr. 234.348). Ook het redelijkheidsbeginsel staat de Raad niet toe het oordeel van het bestuur over te doen, maar enkel dat oordeel onwettig te bevinden wanneer het tegen alle redelijkheid ingaat doordat de door het bestuur geponeerde verhouding tussen de motieven en het dispositief volkomen ontbreekt (RvS 20 september 1999, nr. 82.301)

2.5. Op 12 mei 2023 diende de verzoekende partij een aanvraag in tot gezinshereniging, in functie van haar Belgische echtgenote die niet reeds haar rechten van vrij verkeer als Unieburger uitoefende. Deze gezinshereniging werd op het ogenblik van het treffen van de bestreden beslissing geregeld in artikel 40ter, § 2 *juncto* artikel 40bis, § 2, eerste lid, 1°, van de Vreemdelingenwet. De bestreden beslissing vormt het antwoord op deze aanvraag.

Uit de motieven van de bestreden beslissing blijkt dat de verwerende partij de voorliggende verblijfsaanvraag van de verzoekende partij heeft geweigerd omdat de verzoekende partij niet voldoet aan het recht op binnenkomst in België aangezien zij het voorwerp uitmaakt van een inreisverbod voor een periode van drie jaar en omdat niet blijkt dat tussen haar en haar Belgische echtgenote een afhankelijkheidsrelatie bestaat zoals is vereist om zich te kunnen beroepen op artikel 20 van het VWEU, zoals uitgelegd in het arrest K.A. van het Hof van Justitie (hierna: het Hof of het HVJ) van 8 mei 2018 (zaak C-82/16) (hierna: het arrest K.A.).

2.6. De verzoekende partij betwist niet dat zij op het ogenblik van het treffen van de bestreden beslissing het voorwerp uitmaakt van een inreisverbod. Zij betoogt evenwel, onder verwijzing naar een arrest van de Raad van 21 juni 2019 met nummer 223 020 dat de verwerende partij, ook al is er een inreisverbod en geen bijzondere afhankelijkheidsband, de aanvraag moet behandelen. De verzoekende partij citeert vervolgens in een tweede middelonderdeel enkele overwegingen uit voormeld arrest in de zaak K.A. en voert aan dat zij in aanmerking komt voor een afgeleid verblijfsrecht, zoals bedoeld in de rechtspraak van het Hof, en dat er geen zorgvuldig onderzoek zou zijn gevoerd naar de afhankelijkheidsrelatie. In dit verband verwijst zij naar haar huwelijk, de samenwoning met haar echtgenote en het gegeven dat zij al meer dan zeven jaar niet in haar land van herkomst is geweest en aldaar niemand heeft om op terug te vallen.

Daargelaten de vaststelling dat rechterlijke beslissingen in de continentale rechtstraditie geen precedentwaarde hebben, wijst de Raad erop dat de verzoekende partij niet aantoonde zich in een vergelijkbare situatie te bevinden als in het door de verzoekende partij aangehaalde arrest van de Raad waarin werd gesteld dat een loutere verwijzing naar een inreisverbod niet kan volstaan als motief om een aanvraag gezinshereniging voor onbestaande te houden of nog niet in overweging te nemen of niet te behandelen. *In casu* ligt immers een beslissing tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden voor. De beschouwingen van de verzoekende partij omtrent de onwettigheid van beslissingen waarbij wordt gesteld dat een aanvraag gezinshereniging niet mag worden ingediend of waarbij het recht om een dergelijke aanvraag in te dienen wordt ontzegd aan een vreemdeling zijn dan ook niet ter zake. Verweerder heeft namelijk geen dergelijke beslissing genomen, doch hij heeft de verblijfsaanvraag van de verzoekende partij, na onderzoek, afgewezen.

Het Hof van Justitie heeft bovendien in zijn arrest van 8 mei 2018 in de zaak C-82/16, K.A. en anderen tegen België, gesteld dat richtlijn 2008/115, met name de artikelen 5 en 11 ervan, *“aldus [moet] worden uitgelegd dat zij zich niet verzet tegen een praktijk van een lidstaat die inhoudt dat hij een verblijfsaanvraag met het oog op gezinshereniging die op zijn grondgebied is ingediend door een derdelander, familielid van een Unieburger die de nationaliteit van die lidstaat bezit en zijn recht op vrij verkeer nooit heeft uitgeoefend, niet in aanmerking neemt op de enkele grond dat deze derdelander de toegang tot het grondgebied is verboden”* (HvJ 8 mei 2018, K. A. e.a., C-82/16, punt 46). Het Hof heeft evenwel ook gesteld dat artikel 20 van het VWEU *“ zich verzet tegen een praktijk van een lidstaat die inhoudt dat een verblijfsaanvraag met het oog op gezinshereniging die op zijn grondgebied is ingediend door een derdelander, familielid van een Unieburger die de nationaliteit van die lidstaat bezit en zijn recht op vrij verkeer nooit heeft uitgeoefend, niet in aanmerking wordt genomen op de enkele grond dat tegen die derdelander een inreisverbod is uitgevaardigd, zonder dat is onderzocht of er een zodanige afhankelijkheidsverhouding bestaat tussen die Unieburger en genoemde derdelander dat de weigering om aan laatstgenoemde een afgeleid verblijfsrecht toe te kennen tot gevolg zou hebben dat de betrokken Unieburger feitelijk gedwongen is het grondgebied van de Unie als geheel te verlaten, zodat hem het effectieve genot van de voornaamste aan zijn status ontleende rechten wordt ontzegd”* (*Ibid.*, punt 62). Verder onderstreept het Hof dat volwassenen in beginsel in staat zijn om onafhankelijk van hun familieleden een leven te leiden. Het is daarom slechts in uitzonderlijke gevallen voorstelbaar dat wordt erkend dat er tussen twee volwassenen die behoren tot een en dezelfde familie, een zodanige afhankelijkheidsverhouding bestaat dat deze een afgeleid verblijfsrecht op grond van artikel 20 VWEU doet ontstaan, namelijk in gevallen waarin de betrokkene, gelet op alle relevante omstandigheden, op geen enkele wijze kan worden gescheiden van het familielid van wie hij afhankelijk is (*Ibid.*, punt 65). Het loutere gegeven dat een meerderjarig familielid ten laste komt van de Belg of financieel afhankelijk is van de Belg, volstaat hiervoor niet (*Ibid.*, punten 67-68).

Aldus blijkt dat de verblijfsaanvraag kan worden geweigerd omwille van het bestaan van een geldend inreisverbod ten aanzien van de aanvrager, tenzij de verzoekende partij aantoonde dat er een afhankelijkheidsband bestaat tussen haarzelf en de Unieburger, in functie van wie de aanvraag wordt ingediend, die tot gevolg heeft dat de Unieburger door deze weigeringsbeslissing in feite wordt verplicht om het grondgebied van de Unie als geheel te verlaten.

Uit een eenvoudige lezing van de bestreden beslissing blijkt dat de gemachtigde met het voorgaande rekening heeft gehouden. Hij heeft zich geenszins beperkt tot de vaststelling dat de verzoekende partij het voorwerp uitmaakt van een inreisverbod, maar is daarnaast nagegaan – zoals voorgeschreven in het arrest K.A. e.a. van het Hof van Justitie – of er sprake is van een buitengewone band van afhankelijkheid tussen de verzoekende partij en haar Belgische echtgenote. Dienaangaande motiveert de gemachtigde concreet als volgt:

“Zoals hierboven reeds gesteld, ging de betrokkene dd 12.05.2023 een huwelijk aan met de referentiepersoon, met andere woorden na het niet respecteren van het nog steeds geldende inreisverbod van 06.01.2021 en het in voege gaan van voormelde seining op 14.01.2021. Een huwelijk geeft betrokkene niet automatisch recht op een verblijf. Overeenkomstig het Arrest van Hof van Justitie in de zaak C- 82/16 van 8 mei 2018, dient beoordeeld te worden of er een zodanige afhankelijkheidsverhouding tussen

betrokkene en zijn echtgenote bestaat dat deze kan rechtvaardigen dat aan betrokkene een afgeleid verblijfsrecht moet worden toegekend. Daarbij dient te worden benadrukt dat het loutere bestaan van een gezinsband tussen hem en zijn echtgenote niet kan volstaan als rechtvaardiging om aan betrokkene een afgeleid recht van verblijf toe te kennen. Het Hof benadrukt namelijk in het voornoemde arrest dat volwassenen in beginsel in staat zijn om onafhankelijk van hun familieleden een leven te leiden. Voor een volwassene is een afgeleid verblijfsrecht dan ook slechts in uitzonderlijke gevallen voorstelbaar, namelijk wanneer de betrokkene, gelet op alle relevante omstandigheden, op geen enkel wijze kan worden gescheiden van het familielid van wie hij afhankelijk is. Dergelijke afhankelijkheidsrelatie kan in casu niet blijken: ter staving van de aanvraag werden een aantal bewijsstukken voorgelegd, zoals voorzien in artikel 40ter, namelijk de Belgische huwelijksakte, een bewijs van voldoende huisvesting, een bewijs van ziekteverzekering voor zowel betrokkene als de referentiepersoon en bewijzen van voldoende bestaansmiddelen van de Belgische referentiepersoon. Er werden ook bewijzen van bestaansmiddelen van de betrokkene zelf toegevoegd. Er is op basis van deze stavingsstukken geen enkele reden terug te vinden waarom betrokkene niet zou kunnen gescheiden worden van zijn echtgenote. In het dossier zijn er geen elementen terug te vinden dat de referentiepersoon bijzondere zorg behoeft door betrokkene noch dat er sprake zou zijn van enige afhankelijkheid van haar ten aanzien van betrokkene van welke aard dan ook. De referentiepersoon is voltijds tewerkgesteld sinds 05.10.2022 bij de werkgever KREZUID BV. Om voor zichzelf in het levensonderhoud te voorzien, blijkt de referentiepersoon aldus niet buitengewoon afhankelijk van betrokkene. Betrokkene en referentiepersoon zijn allebei volwassen personen. Niets wijst er op dat één van hen niet over de nodige (mentale en fysieke) capaciteiten zou beschikken om zelfstandig te leven in afwachting van de afloop van betrokkenes inreisverbod. De verplichting om het Belgisch grondgebied te verlaten brengt voorts enkel een tijdelijke scheiding met zich mee tussen betrokkene en zijn echtgenote. Het heeft niet tot gevolg dat het hem definitief onmogelijk wordt gemaakt om in de toekomst een gezinsleven met zijn echtgenote te ontwikkelen. De verplichting heeft slechts als gevolg dat betrokkene voor een bepaalde tijd het Belgisch grondgebied dient te verlaten. Moderne communicatiemiddelen kunnen de echtgenote en betrokkene in staat stellen om in tussentijd, nauw contact te onderhouden met elkaar. Bovendien kan de referentiepersoon vrijelijk in- en uitreizen, zodat het contact ook middels bezoeken aan hem verdergezet kan worden.

Op grond van het bovenstaande en na analyse van het dossier kan worden geconcludeerd dat uit niets blijkt dat de naleving van de verplichting voor betrokkene om het Belgisch grondgebied en van de ganse Schengenzone te verlaten teneinde de opheffing of opschorting van het voor hem geldende inreisverbod te verzoeken, betrokkenes echtgenote ertoe zou dwingen hem te vergezellen en dus eveneens het grondgebied van de Unie in zijn geheel te verlaten. Bijgevolg kan besloten worden dat deze beslissing wel degelijk kan genomen worden.”

De verzoekende partij kan dus niet worden gevolgd waar zij stelt dat deze motieven louter een standaardmotivering uitmaken zonder dat er rekening wordt gehouden met de concrete omstandigheden van het geval. Uit voormelde motivering blijkt dat de gemachtigde op omstandige wijze heeft toegelicht waarom hij van oordeel is dat er *in casu* geen sprake is van een zodanige afhankelijkheidsverhouding dat deze de toekenning van een afgeleid verblijfsrecht aan de verzoekende partij rechtvaardigt. Het komt aan de verzoekende partij toe om met concrete argumenten aannemelijk te maken dat het gevoerde afhankelijkheidsonderzoek niet deugdelijk was en dat de verwerende partij op kennelijk onredelijke of onzorgvuldige wijze heeft geconcludeerd dat het niet toekennen van het verblijfsrecht er niet toe zal leiden dat haar echtgenote het grondgebied van de Europese Unie zal moeten verlaten.

De Raad stelt vast dat de verzoekende partij er evenwel niet in slaagt om de overwegingen van de gemachtigde in dit verband *in concreto* te weerleggen of te ontkrachten. De verzoekende partij voert diengaande louter aan dat afhankelijkheid niet beperkt is tot het financiële aspect, maar ook materieel, logistiek of affectief kan zijn. Zij wijst vervolgens naar het feit dat zij al jaren een relatie heeft met haar echtgenote voordat zij huwden op 6 maart 2023, dat zij een hecht en oprecht koppel vormen en dat hun emotionele afhankelijkheidssituatie niet ernstig kan betwist worden. De verzoekende partij vervolgt dat zij bij haar echtgenote woont, dat zij ondanks haar tewerkstelling effectief logistiek afhankelijk is van haar echtgenote, en dat zij al zeven jaar niet meer in haar land van herkomst is geweest en aldaar niemand heeft om op terug te vallen. Echter, zoals duidelijk blijkt uit de rechtspraak van het Hof volstaat een duurzame relatie of huwelijksband niet opdat het bewijs van de bedoelde afhankelijkheidsband wordt geleverd. Door zich verder louter op algemene wijze te beroepen op de duur van haar verblijf in België en zich te beperken tot de ongestaafde bewering dat zij bij een terugkeer naar Afghanistan niet meer kan rekenen op enig familiaal of sociaal netwerk, toont de verzoekende partij niet aan dat haar Belgische echtgenote dermate afhankelijk is van haar dat de verblijfsweigering tot gevolg zou hebben dat zij de Europese Unie als geheel zou moeten verlaten en bijgevolg zou moeten verzaken aan het fundamenteel recht op verblijf dat inherent is aan haar burgerschap van de Unie. De verzoekende partij slaagt er aldus niet in aannemelijk te maken dat verweerder onterecht heeft geoordeeld dat niet blijkt dat de bedoelde afhankelijkheidsband aanwezig is of hierbij onterecht bepaalde elementen uit het oog is verloren.

2.7. Het door verzoeker geschonden geachte artikel 8 van het EVRM luidt als volgt:

*“1. Eenieder heeft recht op eerbiediging van zijn privé leven, zijn gezinsleven, zijn huis en zijn briefwisseling.
2. Geen inmenging van enig openbaar gezag is toegestaan met betrekking tot de uitoefening van dit recht dan voor zover bij de Wet is voorzien en in een democratische samenleving nodig is in het belang van 's lands veiligheid, de openbare veiligheid, of het economisch welzijn van het land, de bescherming van de openbare orde en het voorkomen van strafbare feiten, de bescherming van de rechten en vrijheden van anderen.”*

In de mate dat de verzoekende partij aanvoert dat de gemachtigde had moeten onderzoeken of een scheiding onevenredige gevolgen zou hebben voor het privéleven van de verzoekende partij en haar partner, stelt de Raad vast dat de verzoekende partij haar privéleven in België op geen enkele wijze toelicht. Zij maakt dan ook geen beschermenswaardig privéleven in de zin van artikel 8 van het EVRM aannemelijk.

Uit de bestreden beslissing blijkt niet dat het gezinsleven tussen verzoeker en de referentiepersoon door verweerder wordt betwist. Bijgevolg dient de Raad te onderzoeken of er sprake is van een schending van het recht op eerbiediging van het familie- en gezinsleven.

In de mate dat de verzoekende partij in haar middel met betrekking tot haar gezinsleven wijst op haar Belgische echtgenote, merkt de Raad op dat artikel 8 van het EVRM geen verplichting inhoudt om aan de verzoekende partij een verblijftitel af te leveren omwille van het gegeven dat zij in België een huwelijk is aangegaan. De Raad merkt voorts op dat het door artikel 8 van het EVRM gewaarborgde recht op respect voor het gezinsleven niet absoluut is. Inzake immigratie heeft het Europees Hof voor de Rechten van de Mens (hierna: het EHRM) er bij diverse gelegenheden aan herinnerd dat het EVRM als dusdanig geen enkel recht voor een vreemdeling waarborgt om het grondgebied van een staat waarvan hij geen onderdaan is, binnen te komen of er te verblijven (EHRM 15 juli 2003, Mokrani/Frankrijk, § 23; EHRM 9 oktober 2003, Slivenko/Letland (GK), § 115; EHRM 24 juni 2014, Ukaj/Zwitserland, § 27). Evenmin houdt artikel 8 van het EVRM een algemene verplichting in om de door vreemdelingen gemaakte keuze van de staat van gemeenschappelijk verblijf te respecteren en om de gezinshereniging op zijn grondgebied toe te staan (EHRM 31 januari 2006, Rodrigues Da Silva en Hoogkamer/Nederland, § 39; EHRM 10 juli 2014, Mugenzi/Frankrijk, § 43). De verdragsstaten hebben, op grond van een vaststaand beginsel van internationaal recht en met inachtneming van hun verdragsverplichtingen, het recht de toegang, het verblijf en de verwijdering van vreemdelingen op hun grondgebied te controleren (EHRM 26 juni 2012, Kurić en a./Slovenië (GK), § 355; EHRM 3 oktober 2014, Jeunesse/Nederland (GK), § 100). De Staat is dus gemachtigd om de voorwaarden hiertoe vast te leggen.

Niettemin kunnen in bepaalde gevallen binnenkomst-, verblijfs- en verwijderingsmaatregelen aanleiding geven tot een schending van het recht op eerbiediging van het gezinsleven, zoals gewaarborgd onder artikel 8 van het EVRM. Of er daadwerkelijk sprake is van een schending van haar gezinsleven in de zin van artikel 8 van het EVRM, moet worden onderzocht in het licht van de vraag of zij voor de eerste keer om toelating tot binnenkomst en/of verblijf heeft verzocht, dan wel of het gaat om een weigering van een voortgezet verblijf.

In casu betreft het een situatie eerste toelating. Hierbij oordeelt het EHRM dat er geen toetsing dient te gebeuren aan de hand van artikel 8, tweede lid van het EVRM, maar dient volgens het EHRM te worden onderzocht of er een positieve verplichting is voor de staat om de betrokken vreemdeling op zijn grondgebied te laten blijven zodat hij zijn recht op gezinsleven aldaar kan handhaven en ontwikkelen (EHRM 28 november 1996, Ahmut/Nederland, § 63; EHRM 31 januari 2006, Rodrigues Da Silva en Hoogkamer/Nederland, § 38; EHRM 3 oktober 2014, Jeunesse/Nederland (GK), § 105). Bij het beoordelen van de vraag of er sprake is van een dergelijke positieve verplichting dient een ‘fair balance’ te worden gevonden tussen het belang van de vreemdeling bij de uitoefening van het familie- en gezinsleven enerzijds, en het algemeen belang van de Belgische samenleving bij het voeren van een migratiebeleid en het handhaven van de openbare orde anderzijds. Staten beschikken bij deze belangenafweging over een zekere beoordelingsmarge.

De omvang van de positieve verplichting is afhankelijk van de specifieke omstandigheden van de betrokken individuen en het algemeen belang (EHRM 17 oktober 1986, Rees/The United Kingdom, § 37; EHRM 31 januari 2006, Rodrigues Da Silva en Hoogkamer/Nederland, § 39; EHRM 3 oktober 2014, Jeunesse/Nederland (GK), § 106-107). Elementen waarmee in dit verband rekening moet worden gehouden, zijn de mate waarin het gezins- en privéleven daadwerkelijk wordt verbroken, de omvang van de banden in de verdragsluitende staat, alsook de aanwezigheid van onoverkomelijke hinderpalen die verhinderen dat het gezins- en privéleven in het land van herkomst normaal en effectief wordt uitgebouwd of verdergezet. Deze elementen worden afgewogen tegen de aanwezige elementen van immigratiecontrole of overwegingen inzake openbare orde. Een ander belangrijke overweging is of het gezinsleven zich heeft ontwikkeld in een periode waarin de betrokken personen zich ervan bewust dienden te zijn dat de verblijfsstatus van een van

hen er toe leidt dat het voortbestaan van het gezinsleven in het gastland vanaf het begin precair zou zijn. Waar dit het geval is, zal er enkel in zeer uitzonderlijke omstandigheden sprake zijn van een schending van artikel 8 van het EVRM (EHRM 17 april 2014, Paposhvili/België, § 142; EHRM 3 oktober 2014, Jeunesse/Nederland (GK), § 108; EHRM 28 juni 2011, Nuñez/Noorwegen, § 70; EHRM 31 januari 2006, Rodrigues Da Silva en Hoogkamer/Nederland, § 39).

De stelling van de verzoekende partij dat de gemachtigde geen enkele afweging heeft gemaakt in het kader van de 'fair balance'-toets, mist feitelijke grondslag. Uit de overwegingen van de bestreden beslissing blijkt immers duidelijk dat de gemachtigde wel degelijk de belangen van de samenleving heeft afgewogen tegen de eventuele afhankelijkheidsverhouding tussen de verzoekende partij en haar Belgische echtgenote, in die mate dat werd onderzocht of de laatstgenoemde door de weigeringsbeslissing feitelijk gedwongen zou worden om het grondgebied van de Unie te verlaten. Zoals reeds eerder vastgesteld brengt de verzoekende partij geen concrete elementen aan waaruit deze afhankelijkheid zou blijken. De Raad benadrukt dat, teneinde de omvang van de verplichtingen die voor een Staat uit artikel 8, eerste lid, van het EVRM voortvloeien te bepalen, in de eerste plaats dient te worden nagegaan of er hinderpalen worden aangevoerd voor het uitbouwen of het verderzetten van een normaal en effectief gezinsleven elders. Zolang er geen hinderpalen kunnen worden vastgesteld voor het leiden van een gezinsleven elders, zal er geen sprake zijn van een gebrek aan eerbiediging van het gezinsleven in de zin van artikel 8 van het EVRM. Het feit dat de verzoekende partij het met de doorgevoerde belangenafweging oneens is, volstaat niet om een schending van artikel 8 van het EVRM of van het redelijkheidsbeginsel te weerhouden.

De Raad stipt bijkomend aan dat het gegeven dat de verzoekende partij niet met haar echtgenote in België kan verblijven niet het rechtstreekse gevolg is van de bestreden beslissing doch wel van het feit dat zij is onderworpen aan een inreisverbod met een geldigheidsduur van drie jaar. Uit de bestreden beslissing blijkt bovendien dat de verzoekende partij haar huwelijk aanging nadat zij reeds het voorwerp uitmaakte van dit inreisverbod, dus in de volle wetenschap dat er geen mogelijkheid was tot toegang of verblijf in de Schengenzone. Het gezinsleven van de verzoekende partij werd dus ontwikkeld tijdens een periode waarin het onmiddellijk duidelijk was dat het voortzetten van het gezinsleven op het Belgische grondgebied een precair karakter zou kennen.

De bestreden beslissing omvat voorts geen bevel om het grondgebied te verlaten en heeft dus niet tot gevolg dat het de verzoekende partij definitief onmogelijk wordt gemaakt om in de toekomst een gezinsleven met haar partner in België te ontwikkelen. Zij zou enkel tijdelijk het Schengengebied moeten verlaten met het oog op de opheffing/opschorting of het aflopen van het inreisverbod. Vervolgens kan de verzoekende partij met de nodige documenten voor een regelmatige binnenkomst in het Rijk terugkeren, eventueel zelfs in het kader van gezinshereniging in België. In de bestreden beslissing wordt erop gewezen dat zij in tussentijd door middel van moderne communicatiemiddelen dan wel middels bezoeken van de referentiepersoon aan de verzoekende partij contact kunnen onderhouden met elkaar. De verzoekende partij stelt dan wel dat contact onderhouden enkel via moderne communicatiemiddelen in afwachting van de afloop van het inreisverbod van drie jaar onredelijk is, doch brengt geen enkel concreet element aan die haar betoog kan schragen. En daargelaten de vraag of uit het reisadvies van de dienst Buitenlandse Zaken kan blijken dat het onmogelijk is voor de referentiepersoon om de verzoekende partij in Afghanistan te bezoeken omdat het veiligheidsrisico te groot is, maakt de verzoekende partij niet aannemelijk dat zij haar echtgenote niet elders dan in Afghanistan kan ontmoeten.

De verzoekende partij toont niet aan dat de belangenafweging die verweerder heeft doorgevoerd in strijd is met artikel 8 van het EVRM, en dat zij de band met de referentiepersoon niet zou kunnen onderhouden vanuit haar land van herkomst dan wel elders. De verzoekende partij toont dan ook niet aan dat in haar geval een positieve verplichting rust op de overheid om het gezinsleven in België te handhaven en/of te bevorderen door haar alsnog een verblijfstitel af te leveren, hoewel zij niet voldoet aan de vereiste voorwaarden van artikel 40ter van de Vreemdelingenwet.

Er wordt geen schending van artikel 8 van het EVRM aannemelijk gemaakt.

2.9. Waar de verzoekende partij betoogt dat zij bij een terugkeer naar Afghanistan zal blootgesteld worden aan een in artikel 3 van het EVRM verboden behandeling of bestraffing en hierbij wijst op de machtsovername van de taliban, alsook opwerpt dat zij zal aanzien worden als iemand die verwesterd, gaat zij eraan voorbij dat de bestreden beslissing geen bevel om het grondgebied te verlaten bevat en dat deze beslissing haar dus niet oplegt om zich naar Afghanistan te begeven.

2.10. In de mate dat de verzoekende partij lijkt voor te houden dat het haar opgelegde inreisverbod van 6 januari 2021 nog geen enkel rechtsgevolg heeft veroorzaakt en nog niet van kracht zou zijn omdat zij nooit gevolg gaf aan deze beslissing nu zij België niet heeft verlaten en niet is teruggekeerd naar haar land van herkomst waardoor dit inreisverbod haar niet kan worden tegengeworpen, kan zij niet worden gevolgd.

De Raad merkt dienaangaande op dat in het arrest Ouhrami van het Hof van Justitie (HvJ 26 juli 2017, Ouhrami, nr. C-225/16), waar de verzoekende partij zelf naar verwijst, inderdaad wordt gesteld dat het tijdvak waarvoor het inreisverbod geldt, slechts ingaat op het ogenblik dat de betrokken vreemdeling het grondgebied van de lidstaten heeft verlaten (HvJ, 26 juli 2017, Ouhrami, nr. C-225/16, punt 53). Uit dit arrest kan evenwel niet worden geconcludeerd dat het incorrect is om vast te stellen dat de verzoeker reeds het voorwerp uitmaakt van een geldig inreisverbod, waarvan de "geldigheidsduur" niet verstreken is. Het gegeven dat het tijdvak van drie jaar, de duur van het opgelegde inreisverbod, nog niet is ingegaan, vormt niet een duidelijke indicatie dat de verzoekende partij nog steeds onder een inreisverbod staat. In het arrest Ouhrami wordt er ook op gewezen dat afbreuk zou worden gedaan aan de doelstellingen van artikel 11 van de Terugkeerrichtlijn *"indien de weigering van een dergelijke derdelander om gevolg te geven aan de terugkeerverplichting en mee te werken in het kader van een verwijderingsprocedure hem in staat zou stellen zich geheel of ten dele te onttrekken aan de rechtsgevolgen van een inreisverbod, wat het geval zou zijn indien het tijdvak waarin een dergelijk inreisverbod geldt, gedurende deze procedure zou kunnen ingaan of verstrijken"* (HvJ, 26 juli 2017, Ouhrami, nr. C-225/16, punt 52).

In zoverre de verzoekende partij voorhoudt dat voormelde uitspraak van het Hof zich zou verzetten tegen een weigering van een aanvraag gezinshereniging op basis van een inreisverbod dat samengaat met een terugkeerbesluit of verwijderingsbesluit waaraan nog geen gevolg werd gegeven, kan zij niet worden gevolgd. De prejudiciële vraag die aanleiding gaf tot het arrest in de zaak Ouhrami had immers geen betrekking op de invloed van een inreisverbod op een verblijfsaanvraag maar op strafrechtelijke gevolgen die verbonden waren aan het overtreden van een inreisverbod. Uit dit arrest kan aldus geenszins op algemene wijze worden afgeleid dat bij de beoordeling van een verblijfsaanvraag geen rekening mag worden gehouden met het bestaan van een inreisverbod zolang de betrokkene het grondgebied van de lidstaten nog niet heeft verlaten (RvS 17 april 2020, nr. 247.421). Hetzelfde geldt tevens voor het arrest J.Z. t. Nederland van het Hof van Justitie (HvJ 17 september 2020, J.Z. t. Nederland, nr. C-608/16). In dit arrest wordt aangegeven dat een vreemdeling slechts kan worden bestraft wegens een schending van een inreisverbod wanneer hij eerst aan de terugkeerverplichting heeft voldaan. In dit arrest kan niet worden gelezen dat verweerder in een situatie zoals *in casu*, waarbij hij een beslissing moet nemen omtrent een verblijfsaanvraag, niet in aanmerking kan nemen dat de aanvrager onderworpen is aan een inreisverbod.

2.11. Er werd geen schending aannemelijk gemaakt van de artikelen 3 en 8 van het EVRM, noch van artikel 20 van het VWEU en/of van artikel 40ter van de Vreemdelingenwet. De verzoekende partij toont evenmin aan dat de bestreden beslissing niet zou steunen op deugdelijke, feitelijke en juridische overwegingen of dat de gemachtigde onzorgvuldig of kennelijk onredelijk te werk zou zijn gegaan door op grond van de vaststelling dat de verzoekende partij onderworpen was aan een inreisverbod van drie jaar maanden te concluderen dat zij niet voldeed aan de voorwaarden om haar verblijfsrecht in functie van zijn Belgische echtgenote erkend te zien. Er blijkt geen motiveringsgebrek, noch een schending van het redelijkheids- en/of zorgvuldigheidsbeginsel.

3. Korte debatten

De verzoekende partij heeft geen gegrond middel dat tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing kan leiden aangevoerd. Aangezien er grond is om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, wordt de vordering tot schorsing, als *accessorium* van het beroep tot nietigverklaring, samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen.

4. Kosten

Gelet op het voorgaande past het de kosten van het beroep ten laste te leggen van de verzoekende partij.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Artikel 2

De kosten van het beroep, begroot op 186 euro, komen ten laste van de verzoekende partij.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op eenentwintig oktober tweeduizend vijftientig door:

K. ALLYNS,

C. VAN DEN WYNGAERT,

De griffier,

C. VAN DEN WYNGAERT

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken.

griffier.

De voorzitter,

K. ALLYNS